

מי הזוהר את הפקחים מקבלי השוחד שעוקבים אחריהם? מה חלקה של ירדת הנאשם העיקרי בקבלת השוחד?

רדומה להריגת מרדכי, ממשכה גם שערוריית השוחד המדומה בעיריית תל-אביב לשוב ולהתפוצץ מחדש ללא הרף — ודוקא ברגע שנדמה כי היא המשבר כבר חלף.

הפצצה האחרונה, שנתגלתה זה עתה, קשור בה בספרות ירדתו של הנאשם העיקרי בקבלת שוחד, הפקח אברהם בן-משה.

שאלות רבות נשאלו בקשר לפרשה — ודין נשאלות. לרובן אין בינתיים תשובה. אולם השאלה בהא הידיעה, שריחפה מעל לכל השאר, היתה: כיצד זה הצליחו הפקחים מקבלי השוחד להימנע מגילוי תקופה כה ממושכת? בעיריית תל-אביב קיימת מחלקה ליעוץ לענייני תברואה, שאחד מתפקידיה הוא לבצע מעקבים וביקורי פתע אחרי הפקחים, כדי לפקח על נקיון כפיהם. והנה, למרות פעילותם המרצת של העוקבים, ורמת התלונות שהגיעו למחלקה על לקי

תי כל פרוטה לשם קניית המכונית. ואשר לבן-משה, הרי שזאת היתה בשבילי מכה קשה מאוד.

★ ★ ★

"יום אחד סירבתי"

יצאתי, בגיל 21, לגבר הראשון שיצאתי איתו. הנישואין נכשלו מן היום הראשון. אני לא רוצה להשמיץ את בעלי לשעבר, אבל עברתי איתו את כל שבעת מדורי הגיהנום בחודשים שהיינו יחד. באותה תקופה התקבלתי לעבודה למזכיר-רות העירייה ככתבנית. הם היו מרוצים ממני. כל פעם שהיו צריכים מחליפה באחת המחלקות, היו שולחים אותי, בגלל שסמכו עלי. עד שבסוף הדבר נמאס לי. יום אחד סירבתי להחליף. אז הוזמין אותי לשיחה סגן מזכיר העיר, אלטר נאמן, ואחרי זה החליטו להעביר אותי למחלקה אחרת, למחלקתו של מנהל העירייה החדש, אהרון דפני.

רודאו

בצל השוחד

בצל השוחד

חת שוחד, לא נתפסו בן-משה וחבריו תקור פה ממושכת. מדוע?

★ ★ ★

מכות קינאה

בשלב זה עולה לתמונה, מתוך תהום האלמוניות, גרושה יפהפייה, בעלת גיח נהדרת, בשם חנה בכר (27). חנו שחר רת-השיער וכחולת-העיניים, העובדת גם היא בעירייה, הפכה לאחרונה לנושא שיחה פולארי ביותר בין עובדי העירייה.

כי חנה היתה מזה זמן רב ידידתו של אברהם בן-משה, הגרוש גם הוא ואב לחמישה ילדים. הרומן בין הפקח בן-43 לצעירה היפה היה ידוע לכל חבריהם לעבודה. אלו שלא ידעו עליו בתחילה, שמעו עליו מהר מאוד, כאשר התפרסמו הסיפורים בדבר סצינות הקינאה שערך אברהם לחנה בפומבי, סצינות שהסתיימו לא אחת במכות נאמנות. אולם סיפורים אלה היו מיששים בחשיבו תם. חשבה הרבה יותר היתה העובדה כי חנה עבדה כמזכירה ודוקא במחלקה ליעוץ, עובדה שנייה, חשובה לא פחות, היתה ש חנה הועברה מתפקודה זה לפני זמן מה. והעובדה השלישית המעניינת היתה — שי זמן קצר לאחר שרוערבה, נתפס בן-משה וכל פרשה התפוצצה.

בעיקבות כך, מסיקים עתה עובדים רבים בעירייה כי חנה נחשדה בכך שנהגה להזהיר את ידידה מפני ביקורי הפתע המזוינים, עד שסולקה, כאשר גברו החשדות נגדה — ואז נעצר בן-משה.

כן ידעו חבריה לעבודה של חנה לספר גם על המכונית שקנתה בשנה האחרונה, ועל כך שמצבה הכלכלי נראה שפיר למדי. אך כל אלו היו כמובן חשדות בלבד. חנה נחקרה במשטרה — ושחררה. גירסתה שלה על המיקרה, שונה מן הקצה אל הקצה. סיפיה רה היא לכתב העולם הזה:

כל העניין, בקשר לחלקי פרשה, מצוץ מן האצבע. אני יכולה להוכיח מאיפה לקח

דפני הוא אחד האנשים הנפלאים שהכרתי. אנושי ובעל לב חם, ויחד עם זה קשוח שדרש עבודה — וקיבל אותה. אבל לצערי גם כאן קרתה לי תקלה. אני גרה בפתח-תקווה, והיה עלי להחליף שני אוטובוסים עד שהגעתי לעבודה, וכך יצא לי הרבה לאחר. התחילו ויכוחים ביני לבין דפני, עד שהסכמנו יחד שאעבור למחלקה אחרת. וכך עברתי למחלקה לענייני יעוץ לתברואה. מייד כשהתחלתי לעבוד חליתי, שכבתי בי בית-חולים חודש ימים. כשיצאתי, קראו לי למגנון והודיעו לי שמנהל המחלקה אינו רוצה בי כי אני מנצלת את ימיהם. באותו זמן נסעה בלומה לבקבוסקי, מזכיר רתו של מנהל אגף התברואה, לשנה לאמריקה, ואז העבירו אותי לתפקידי. לפני חודש היא חזרה, ומאז אני לא משוכצת.

★ ★ ★

עם גרושה — הכז מותר

והי פרשת העברות שלי בעירייה. בי אותה תקופה, של הצרות עם העבודה ור הגירושין, כשעברתי במחלקת של דפני, הי כרתי לראשונה את בן-משה. יום אחד ניגש אלי חבר לעבודה, ישראל פוגל, ואמר לי שישנו גבר בשם אברהם בן-משה שמשתגע אחרי, ומבקש ממני להיפגש איתו. בהתחלה סירבתי, ואז התחיל בן-משה בחיזור. כל יום היה מחכה לי למטה עם המכונית שלו בשתיים וחצי כדי לקחת אותי הביתה. בהתחלה לא רציתי, אך לבסוף הסכמתי. באותו זמן הייתי די מדוכאה. בכלל לא רציתי לחזור לחיים, אחרי הניסיון שהיה לי עם בעלי. היה זה בן-משה שלא-לאס החזיר אותי לחיים. הוא היה אכזרי אלי, אויב ומת-חשב. כל כך שונה מן הגברים האחרים ש הכרתי. כשאשה מתגרשת, יש לגברים יחס מיוחד אליה. הם חושבים שהכל מותר להם, ושלה אין מה להפסיד. בגלל היחס הזה לא הסכמתי לצאת עם שום גבר אחרי הגירור שין. אבל בן-משה לא דרש ממני שום דבר

שות. היה מסיע אותי הביתה וזהו. במשך הזמן התחלנו לצאת מדי פעם ל קולנוע ולאריאנה. אני משוגעת למוזיקה יותר. כל הסרטים שראינו יחד היו יוניים, היות ובן-משה יוני בעצמו, היה לו פטיפון במכונית על סהר הפולקלור היווני. נהגנו לנסוע לפעמים באוטו ולשמוע מוסיקה. אבל ברגע שהוא הרגיש שתפס אותי, התחיל יחסו להשתנות. היינו קובעים פגישה, ופתאום היתה הבת הגדולה שלו מטלפנת אלי ש.אבא לא מרגיש טוב היום, הוא לא יכול להגיע. הוא התחיל לדבר אלי פחות בעדינות. בהתחלה הוא אמר שבבוא היום הוא יסדר את הילדים ואנחנו נחתן. אחר-כך הוא התחיל לסגת מזה. עד שיום אחד הוא בא ואמר: "מה פתאום שאני את חתן? אני אף פעם לא אתחתן יותר. בשביל כוס חלב עוד לא צריך לקנות פרה שלמה." כששמעתי את זה, הבנתי איפה אני עומדת. אבל היו גם עניינים נוספים: למשל, הוא לא סיפר לי בהתחלה שיש לו חמישה ילדים. בהתחלה הוא סיפר לי על ילד אחד, אחר-כך על השני, והשלישי אחר-כך הרביעי, ולבסוף על החמישי. זה הדהים אותי.

דבר נוסף — אף פעם לא היה לו כסף. היה רציתי אפילו לצאת איתו לאריאנה, כי לא הוכה לי כל הומן על הכסף שחסר לו. פעם רציתי לראות סרט יוני, וביקשתי ממנו. הוא אמר לי לחכות כמה ימים, עד שישגי כרטיסים בהנחה. בסוף הוא לא השיג, ולא הלכנו לסרט.

רציתי לעזור במצבו הכספי הקשה. פעם, כשהבת שלו בת ה-17 התלוננה שאין לה שמלה במה לצאת בערב, ניגשתי לארון שלי, הוצאתי שתי שמלות ונתתי לה אותן.

★ ★ ★

חמש-מאות לירות על בחורות

רפני שנה החלטתי לקנות מכונית. כשהתגרשתי, קיבלתי מבעלי 4000 ל"י.

אכן, שאלה טובה. כיצד זה ייתכן שהיא איש, שלפי כל הסימנים אהב את חנה עד שיגעון, סירב לבזבו עליה זוג כרטיסים לקולנוע — ולעומת זאת ביזבו הון על חתיכות אחרות, ברגע שהיה מחזיר אותה הביתה? לחנה אין תשובה עליה, ונראה שבכלל אין עליה תשובה הגיונית. עד שתפוצץ הפצצה הבאה בשרשרת.

לזרוק את כל היהודים לים חדלה להישמע לאחרונה, והפאתח נתן להבין כי בהחלט יש כיום לקיומם בשלחה תחת שלטונו בפלסטין נה המשוחררת. בנוקסם קו תעמולה חדש זה, זכו אירגוני החבלה ליתרון נוסף במאבק על דעת הקהל העולמית, ולשיפור נוסף בתדמיתם.

כבר לא לזרוק לים. אם השתתפו יהודים באותו כנס או לא, קשה לקבוע. מה שברור הוא, כי הפירסום באל-מוטאוור וב-רדיו אל-פאתח אינו מקרי. כי זה זמן מה שקו-התעמולה של הפאתח התפתחו לכיוון של כיבוש דבריי השיטנה נגד היהודים כפרטים. הטענה שיש

15 היהודים, טען העיתון, לא נפלו בקנאות תם האנטי-ישראלית משאר מאות הסטודנטים הערביים, שהתכנסו מארצות-יבר ואחרות. נציג הסטודנטים הצרפתיים, שלפי סגנת רדיו אל-פאתח היה יהודי, הביע בנאומו את תקוותו כי הכנס הבא ייערך על אדמת פלסטין המשוחררת.

גשר-אלנבי ובכרמאה. העיתון אף ידע לציין באילו מן התמונות המתפרסמות נראים הישראלים. לפי המסופר, נהפך כנס הסטודנטים לכנס אנטי-ישראלי מובהק — בין היתר, בגלל ה שמועות שפשטו בדבר כוונת ישראל לחצות את הירדן ולבצע פעולת תגמול רבת-ממדים.